

EINDEXAMENS

Zoey huppelt van ijshockey naar examens

JAN LIGTHART

LEEUWARDEN Tijdens lange autoritten en tussen trainingen door vond Zoey Kramer (17) uit Leeuwarden tijd voor school. Nu het ijshockeyseizoen is afgelopen, is het tijd voor dat andere belangrijke eindtoernooi; haar eindexamens.

De laatste schooldag voor de examens op Piter Jelles De Dyk in Leeuwarden is een cultuurdag. Leerlingen dragen kleding uit hun eigen cultuur of eentje die hen aanspreekt. Jongens lopen in een djellaba of overall door het schoolgebouw en meisjes maken selfies in cowboykleding en kimono's.

Zoey Kramer valt op tussen die kostuums. Ze heeft voor deze dag haar ijshockeyshirt van de Capitals Leeuwarden aangetrokken. Beschermende handschoenen en een kleine ijshockeystick maken haar outfit af. „Ik weet niet of dit was wat ze bedoelden”, zegt Zoey lachend. „Maar ijshockey is mijn cultuur.”

De havoleerling speelt maar liefst in drie ijshockeyteams. Als verdediger speelt ze haar wedstrijden zowel bij de jongens van Capitals Leeuwarden als bij het vrouwenwteam van de Flyers in Heerenveen. „Bij de jongens vind ik het leukst. Het spel gaat sneller en het is ook veel ruiger”, vertelt ze. „Ijshockey is een geweldige teamsport. De aanvallers hebben hulp nodig van de verdediging en andersom.”

Dan is er ook nog het Nederlandse team van meiden onder de 18 jaar. Met die selectie deed ze begin dit jaar mee aan het wereldkampioenschap, dat gehouden werd in Thialf, de ijshockeyhal in Heerenveen. Nederland pakte brons, achter Groot-Brittannië en China. „Het was leuk dat vrienden, familie en zelfs leraren kwamen kijken.”

Elke maandag vertrekt Zoey eerder van school. Haar vader

Nu het ijshockeyseizoen is afgelopen, heeft Zoey Kramer volop tijd voor haar examens. FOTO: MARCHJE ANDRINGA

brengt haar dan naar de training van het nationale elftal in Tilburg. Een rit van zeker drie uur. Die tijd gebruikt ze voor het maken van huiswerk en voorbereiding op toetsen. „Mijn ouders steken ook veel tijd in mijn sport. Zonder mijn

‘Zonder mijn ouders was dit alles niet mogelijk geweest’

ouders was dit alles niet mogelijk geweest.”

Bijna elke dag van de week staat Zoey op het ijs. Ook in haar hoofd is ze elke dag met de sport bezig. Op het Piter Jelles zijn ze bereid daar rekening mee te houden. „Ik

Voor ruim 7500 Friese middelbare scholieren is de eindexamenperiode aangebroken. De LC portretteert dagelijks bijzondere kandidaten en laat vakkundige Friezen zwoegen op een examen.

heb ook mijn tentamenweek kunnen verplaatsen omdat ik met het WK zat en gewoon geen tijd had om te leren. Al had ik tijdens het trainingskamp wel gewoon mijn boeken mee.”

Nu het ijshockeyseizoen is afgelopen kan Zoey zich volledig storten op de voorbereiding op haar examens. Met geen enkele onvoldoende staat ze er goed voor. Talen en vakken als geschiedenis en aardrijkskunde liggen haar het best. „Als ik terugkijk hoeveel tijd ik in het ijshockey heb gestoken, vind ik dat ik het best goed gedaan heb.”

Over de periode na haar examens hoeft Zoey niet lang na te denken. Ze weet al een tijdje dat ze een tussenjaar wil nemen. Volgend jaar staat er opnieuw een wereldkampioenschap op de agenda.

Het organiserende land is nog niet bekend, maar dat zou zomaar Nieuw-Zeeland of China kunnen worden. „Dat zal de laatste keer zijn dat ik mee mag doen aan een jeugd-WK. Dan wil ik niet aan een opleiding vastzitten, terwijl ik weer zoveel tijd kwijt ben aan al dat ijshockeygebeuren.”

Emiel van De Hûnekop: ‘Dit liket wol hegere wiskunde’

ELIZABETH VOGELZANG

LEEUWARDEN Noten lezen kan Emiel Stoffers van De Hûnekop niet, dat hoeft ook niet om muziek te maken. „Dat moast gewoon dwaan.” Maar met alleen de Ta-Ti-Ti-To-Ta-methode die meester Jeap hem vroeger leerde, blijkt het muziekexamen havo een flinke kluit.

„Dit liket wol hegere wiskunde juh”, verzucht Emiel Stoffers als hij een blik werpt op de notenbalk die bij vraag drie staat afgedrukt in het eindexamen muziek van de Havo. Het is een stukje uit de vioolsonate nr. 2, deel 1 van componist E.-C. Jacquet de La Guerre.

De vragen over het frivole fragment gaan over versieringen, of het unisono is en of er een sequens in de vioolpartij voorkomt. Emiel fronsst zijn wenkbrauwen: „Dit wit ik allegear net hear. Hjir kin ik neat mei wurde. Ik ha fansels ek gjin Hafû hè.”

Voor de zanger en gitarist van de Friese rockband De Hûnekop is muziek zijn leven, maar dat bete-

Emiel Stoffers buigt zich over het Havo-eindexamen muziek. FOTO: NIELS WESTRA

kent niet dat hij erin geschoold is. Vroeger op de basisschool in Kollumerzwaag kwam meester Jeap elke week met een muzikkar het lokaal in. De kleine Emiel leerde met liedjes als *Bommeling ting ting* en de *Klomp fan Pake Sake* de eerste

beginselen van muziek. „Master Jeap sloech dan mei stokjes op sa'n xylofoanding. Ta-Ti-Ti-To-Ta, sa learden we noaten. Hilarysk.”

Maar het was het ontbrekende muzikale talent van mem waarvoor door Emiel echt in aanraking kwam

met muziek. Zij wilde als jonge meid gitaar spelen en ging op les. „Nei in skoftke sei de muzyklearaar tsjin ús pake: ‘Ik kan uw dochter niks meer leren.’ Net om't se it koe, mar der wie har neat te learen.”

Het was die gitaar waarop Emiel later „wat begong te pielen”, vertelt hij als hij het oude afgeragde instrument erbij pakt. Het hangt half uit elkaar, heeft nog twee snaren en is bekalkt en beplakt met ruige rockteksten en bandnamen.

Emiel wijst naar de naam Dysprosium. Die is van zijn eerste band. „Betocht by skeikunde op de Mafû. It is in soarte fan metaal. Tapaslik, want wat wy makken wie in soarte fan metal.” Met schoolkameralen repeteerde hij uren achteren in een leeg kippenhok in Westergeest. „In bak herje”.

Met zijn Mavo-diploma op zak ging Emiel op zichzelf wonen in Leeuwarden en begon aan een opleiding tot laborant. „Dat fûn ik wol ynteressant. Mar it gie oer tûzenste milligrammen, en papierwerk is neat foar my.” Bovendien was het op zijn kamer altijd feest,

beukte hij erop los met de schoolband *Toxic Stienkrobben from Hell* en kwam van leren weinig.

Hij stapte over naar een combinatie van werken en leren als scheepsbouwer en belandde in de techniek op een werf in Harlingen. „Ik hie noch noait in slyptol beethouden, mar learde better yn de praktyk as út boeken.”

Met zijn muziekcarrière ging het precies zo. Doen, uitproberen, durven, 'deryn batse'. Hij blinkt nergens echt in uit, zegt De Hûnekop-voorman. „Ik ha in basis fan fanalles wat.” Hij leerde door te doen. Akkoorden, zingen en spelen tegelijk, iets feilloos naspelen.

Hij weet nog wat de eerste reacties waren op dat clubje ruige Friese rockers uit de Wouden. „Fan dy Popacademylju, dy laken ús út. Mar fan harren hast noait mear wat heard en wy binne der noch.” Kortom, het spijt Emiel niks dat hij de vioolsonate uit de examenopgave niet kan doorgronden. Want wat is nou écht belangrijk? „Folgie dyn passy en wês net benaud oer wat in oar derfan tinkt.”